

SNAŽÍM SE BÝT POZITIVNÍ

Začátek roku nebyl pro Aničku Slováčkovou zrovna nejružovější, proto se naplno vrhla do práce. Z čeho však pramenily její smutné nálady, prozradit nechce. „To jsou věci, které bych nerada ventilovala veřejně, dotýkají se hodně mého soukromí,“ svěřila se mladá zpěvačka a herečka, která se však i přes nelehké chvílky snaží myslet pozitivně.

Jste svěřovací typ, nebo si problémy zpracováváte v sobě?
Asi jsem spíš svěřovací typ, nebo se to spíš učím, jelikož si myslím, že není dobré v sobě určité věci dusit. Navíc se říká: „Sdílené trápení, poloviční trápení.“ A tak to podle mě opravdu je. Když se někomu svěřím, tíha ze mě z určité části opadne. Každopádně těžší věci a stavy řeším pravidelně na své terapii, kam chodím už řadu let, a kterou se snažím doporučit lidem, které něco trápí a neví, jak z toho ven.
Možná je fajn terapií muzika.
Muzika je pro mě skutečně nejlepší terapií. Díky ní se můžu vyřvat ze všeho trápení. Zároveň tím můžu i třeba pomoci. Lidé si řeknou: „Ty jo, přesně tohle teď prožívám.“ A s danou písní se ztotožní. Myslím si, že tak, jak dokážu předat dál ne úplně pozitivní téma, dokážu lidem předat radost a štěstí v nějaké optimistické, radostné písni.
Co vás naposledy pobavilo tak, že jste se smála v duchu „to mi prodloužilo život“.
Byli jsme nedávno s partou kamarádů na horách. Už ani nevím, čemu jsem se vlastně tak moc smála, ale smála jsem se asi půl hodiny v kuse tak, že mi tekly slzy a bolelo mě břicho. Byl to prostě nával štěstí a pomohl tomu určitě i ten alpský vzduch. Úsměv na tváři mi ale dokážou vykouzlit opravdu maličkosti. Zpěv ptáčků, hezká muzika, usměvavá paní v tramvaji, hrající si děti na ulici, slunce...
Jste člověk spíš společenský, nebo vám je lépe doma?
Haha, jak kdy. (smích) Podle nálady a hlavně společnosti, ve které se nacházím. Je fakt, že když jdu na nějakou akci pro veřejnost, je to pro mě spíš práce, než zábava. Uvolnit se dokážu v momentě, kdy je kolem mě parta lidí a přátel, které znám, a kterým důvěřuji. Můj klid je pro mě ale čím dál víc důležitý a vážím si každé chvíle, kdy mohu být doma, v lese, na chalupě, na výletě... daleko od lidí.
Jste šikovná kuchařka, pekařka, nebojíte se ani výroby různých domácích radostí. Co vás baví v duchu - udělejte si sám?
Kreativní práce ať už je to malování, vyrábění něčeho, či to vaření mě baví neskutečným způsobem. Jsem u toho vyklidněná. Vaření je pro mě neskutečnou vášní, ale nejsem tak dobrá kuchařka, abych se přihlásila třeba do Masterchefa. Vařím hodně intuitivně. Ale jídlo je prostě láska, to mi udělá zaručeně radost. Já vždycky všem chlapům říkám, že mě sbalí nejlépe

Kdo vás zajímá

A O TOM TO JE!

DOKÁZAT pomocí písniček lidem předat jak to dobré, tak i to špatné z vás. Svět není jen o krásných věcech, i ta negativa k tomu prostě patří, akorát se z nich nesmíme, jak s radostí říkám, po****. :)

pe na jídlo. Na dobrou restauraci, nebo nejlépe - když uvaří sami. Kromě vaření mě baví i výroba svíček, mýdlíček, sušení bylinek a jejich mixování do různých čajových směsí, zahradničení... Ale jsou to vlastně věci, kterým věnuji nejvíc času vždy před Vánoce - mám totiž nejradši vlastnoručně vyrobené dárky. Jsem v tom asi trochu zastaralá, ale ten čas, který nad nimi strávíme, je to nejvíc, co můžeme druhému dát. Nejlepší je, když je rovnou vyrábíte společně. Každopádně bych to chtěla trochu prohloubit a začít se tomu více věnovat i mimo Vánoce. A kdo ví, třeba jednou budu mít nějakou vlastní malou manufakturu.
Co vás na těchto aktivitách baví?
Nejvíc mě baví vidět okamžitý výsledek té práce. V mé profesi často na výsledky čekám - klipy se musí sestříhat, písničky zmixovat atd. Tady mám výsledek hned. A pak samozřejmě ta možnost někomu dárek dát. To je krásná přidaná hodnota, kterou miluju.

„Já vždycky všem chlapům říkám, že mě sbalí nejlépe na jídlo. Na dobrou restauraci, nebo nejlépe - když uvaří sami.“

Vždycky mám ale samozřejmě strach, že se to tomu člověku nebude líbit.

Do čeho jste se pustila s chutí a elánem, ale opravdu vám to nešlo?

Matematika. (smích) Nikdy jsem nepochopila čísla. Ani nic, co je spojeného s počty a přespříliš logickým přemýšlením. Sudoku, šachy apod. jsou pro mě noční můrou. Mrzí mě to, zlepšit se v tom chci, ale nějak si na to nejsem schopná udělat čas. Asi to nebude mou velkou vášní. Radši tu energii dám do muziky, nebo jiných aktivit, co mě baví, a které zvládám.

Ráda také cestujete. Využíváte pracovní cesty k poznávání různých koutů naší země?

Ráda bych odpověděla, že ano, ale bohužel to tak není. Často někam musím jet na poslední chvíli tak, abych stihla zvukovou zkoušku a pak už prostě není prostor na poznání daného místa. Mrzí mě to, chtěla bych to změnit, protože jsem přesvědčená o tom, že v té naší zemi máme tolik krásných a mnou neprozkoumaných míst, že je mi až hanba, že jsem si na to ten čas neudělala. Zatím to teda vše pozoruji z okénka auta.

Předpokládám, že musíte být dobrou řidičkou.

To já asi radši posuzovat nebudu, jaká jsem řidička.

Myslím, že patřím k průměru. Jezdím bezpečně, to je hlavní. Papíry jsem si udělala kupodivu celkem pozdě, až kolem dvaceti, nebo jednadvaceti let. Ale od té doby jsem toho najela opravdu dost. Často jsem jezdila do Ostravy, Brna, Německa, Rakouska... Dlouhých cest se nebojím, vlastně mě to dost baví, což ale bude dané i autem. Jezdím od začátku s auty od Suzuki. Moje první auto se jmenovalo (a stále jmenuje) Barunka a byl to Swift. Takové roztomilé auto, do kterého se ale překvapivě vejde víc, než se na první pohled může zdát. Teď se Suzuki pokračuji, mám nový S-Cross, říkám mu Čenda.

Zpíváte si za volantem?

Zpívám a pouštím si hudbu. Často alba, který si jinde než v autě neposlechnu, protože mi třeba chybí nějaký ten čas, abych je poslouchala pořádně. Na cestu se soustředím i s hudební kulisou. S hlasitostí to do žádných extrémů „neženu“. Vždy, když sedím za volantem, ořebuji mít vždy jistotu. Je mi jasné, jak velkou zodpovědnost řidič má.

Vznikla nějaká z vašich písniček za volantem?

Jeeeee těch tam vzniklo. Většinou si někde přizasta-

99

„Těžší věci a stavy řeším pravidelně na své terapii, kam chodím už řadu let, a kterou se snažím doporučit lidem, které něco trápí a neví, jak z toho ven.“

vím a pustím diktafon, abych si to nahrála. Je ale fakt, že drtivý počet mých písniček vzniklo za volantem Barunky. Nebo na jiných cestách, procházkách. Z posledního alba vím minimálně o třech, které na cestách vznikly.

Umíte odpočívat? Kolikrát do roka si dopřejete oddech?

Bohužel si ho dopřávám minimálně. A štvě mě to. Padám pak na hubu i když vím, že to není dobře. Nějak to prostě nedokážu. Vypnout hlavu je pro me složitě, musela bych někam odjet minimálně třeba na čtr-

náct dní, ale to taky moc nejde. Musím si na to začít dávat větší pozor. Člověk pak po nějakém oddechu má sám víc sil všechno zvládat a je to samozřejmě lepší i pro psychiku a tělo obecně.

Jaký pro vás byl začátek roku? A na co se mohou těšit vaši fanoušci?

Začátek roku byl užasný. Cítím v kostech, že to pro mě po pracovní stránce bude dobrý rok a snad i po té osobní. Fanoušci se samozřejmě můžou těšit na nové singly. Jeden z nich jsme nahráli teď s kapelou jen tak pro radost ve sklepě. Říkám tomu „Sklep session“

Plechová láska

Čenda, jak mému Suzuki říkám, je naprosto geniální auto. V něm jsou cesty o to lepší. Mám k autům dost citovej vztah, vždycky je na začátku cesty přivítám, povídám si s nima... Ostatní řidiči se mi asi musí celkem smát.

a má to super atmosféru, asi se o to s fanoušky tedy podělíme. Zároveň se mi ale rýsuje spousta nových hudebních spoluprací, ze kterých podle mě vzniknou super nové písničky, moc se těším! A v neposlední řadě spousta koncertů v létě. Tuhle letní sezónu odstartujeme už v dubnu na našem pražském koncertě v Kamina Boat. Tak vás všechny zvu! Bude to parádní! A taky mou roli sestřičky Radky v Ordinaci čeká docela dost zajímavá linka, na kterou se mohou diváci těšit.

ANDREA SCHIEROVÁ ■

FOTO: MICHAL SKOŘEPA (1), ARCHIV